

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.21.278/2013/7.szám

A Kúria a Miskolci 10. sz. Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Bíró György ügyvéd) és a Dr. Andor Miklós ügyvéd által képvisel felperesnek, Dr. Joó Éva ügyvéd alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt, a Szekszárdi Törvényszék előtt 8. G. 40.100/2011. számon megindított és a Pécsi Ítéltábla 2013. június 26. napján meghozott Gf.IV.30.456/2012/8. számú jogerős ítéletével befejezett perében, a jogerős ítélet ellen a felperes 39. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelme folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy az alperesnek 15 nap alatt fizessen meg 2.000.000 (Kettőmillió) Ft felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az Önkormányzat mint megrendelő és vállalkozó között 1995. június 2.-án fővállalkozási szerződés jött létre Önkormányzat kórházának új műtő és diagnosztikai épülete építési és szerelési munkáinak elvégzésére. A fővállalkozó feladata volt a műszerek, gépi berendezések beszerzése, azok beépítése, üzembe helyezése, a próbaüzem elvégzése és a kezelőszemélyzet betanítása is. A kivitelezés költségeit nagyrészt központi költségvetési forrásból fedezték; az önkormányzat a költségeknek csak kisebb részét viselte. Mivel az állami támogatás a szerződés megkötésekor nem állt a beruházó önkormányzat rendelkezésére, hanem azt évente a költségvetési törvényekben részletekben állapították meg; a vállalkozási díj tekintetében a szerződést a felek többször módosították; módosítani kellett a szerződést a teljesítési határidő vonatkozásában is. A vállalkozó a mű megindítását annak ellenére megkezdte, hogy a díjának és az általa előlegezett költségeknek a fedezetéhez szükséges források a megrendelőnél nem voltak meg. A vállalkozó beszerzett egyebek mellett 637.770.853 Ft értékben olyan orvosi műszereket, amelyek a 2008. január 28.-án történt szerződésmódosítás mellékletében a forráshiányos műszerek között voltak felsorolva. A műszerek átvételét az önkormányzat által megbízott Rt. igazolta. Az önkormányzat a műszerek beszerzési

árából 2001. decemberében 30.417.844 Ft-ot a fővállalkozó Rt-nek megfizetett, így a műszerek ellenértékéből 607.353 Ft maradt kiegyenlítetlen. Az önkormányzat közgyűlésének elnöke a műszerekre vonatkozóan teljesítés igazolást és tartozáselismerést tartalmazó jegyzőkönyveket írt alá. A fővállalkozó Rt. 2001. január 17.-én engedményezési szerződést kötött alvállalkozójával a felperessel. A szerződéssel az Rt. a felperesre engedményezett az orvostechnikai berendezések ellenértéke fejében az önkormányzattal szemben fennálló 607.353 Ft-os követeléséből 510.216.682 Ft-ot. Az engedményezési szerződés 4. pontjában az engedményes felperes kijelentette: tudomása van arról, hogy az önkormányzat csak akkor lesz fizetőképes ha a központi költségvetésből az adott célra forráshoz jut, s „a vállalkozási díj fizetési e feltétel teljesülése esetén válik esedékessé”. Az engedményezésről az önkormányzat értesítése 2001. február 1. napján történt meg. Az értesítés is tartalmazta az engedményezési szerződés 4. pontjának szövegét. Az önkormányzat közgyűlésének elnöke az engedményezésről történt értesítését követően 2001. március 6.-án arról tájékoztatta a felperes vezérigazgatóját, hogy az önkormányzat 1995. június 2.-án forráshiányos szerződést kötött, emiatt a szerződést többször módosítani kellett. A pótlólagos források megszerzése érdekében folyamatosan terjesztenek elő kérelmeket az Egészségügyi Minisztériumhoz, s joggal bízhatnak abban, hogy a támogatást a központi költségvetésből meg is fogják kapni. A fővállalkozó az építési szerelési munkákat már 1999. július 27.-én készre jelentette; a műszaki átadás - átvételre azonban az orvostechnológia berendezések beépítésének hiányában nem kerülhetett sor. Az Önkormányzat Közgyűlése 67/2003(VII.7.). sz. határozatával úgy döntött, hogy a fővállalkozó szerződésszegése miatt a szerződéstől eláll.

A Bíróság Fpk. 17-02-0001/34. sz. végzésével elrendelte a fővállalkozó Rt. felszámolását. A felszámolási eljárás megindítása 2003. szeptember 11.-én lett a cégközlönyben közzétéve. A fővállalkozó, a felperes és ... az Iparkamara mellett szervezett Választottbírósnál az önkormányzat ellen keresetet indítottak, mint együttes jogosultak az orvostechnikai berendezések ellenértékének 637.770.853 Ft-nak megfizetésére kérték a megrendelő Önkormányzatot kötelezni. Utóbb a keresetüket módosították és le is szállították; az önkormányzatot osztottan kérték marasztalni. A fővállalkozó mivel az orvostechnológiai berendezések ellenértékéből 30.417.843 Ft-ot már megkapott az eredetileg 127.554.171 Ft-ban megjelölt követelését 97.136.328 Ft-ra szállította le. A felperes az engedménnyel megszerzett 510.216.682 Ft-os követeléséből 1.000.000 Ft-ot engedményezett s az önkormányzattól 509.216.682 Ft-ot követelt. a felperes által rá engedményezett 1.000.000 Ft-ot követelte.

Az önkormányzat a keresetek elutasítását kérte. Arra hivatkozott,

hogy a fővállalkozó hibásan illetve csak részben teljesített, ezért a választott bíróság előtt folyó per felpereseit a keresetükben érvényesített követelés nem illeti meg.

A választott bíróság a kereseteket elutasította. A választott bírósági ítélet indokolása szerint a vállalkozási szerződés egyik félnek sem felróható lehetetlenné válása folytán szűnt meg és nem az önkormányzat elállása folytán. Az orvostechikai berendezések tekintetében a szerződés csak annyiban tekinthető teljesítettnek, amennyiben a kórház azokat használatba vette. A berendezések egy része átmenetileg sem került a kórház birtokába. A berendezések, műszerek egy részét a kórház működő részlegeiben használja. Ezeknek az eszközöknek értéke 183.722.313 Ft. Ebből az önkormányzat megfizetett 30.417.843 Ft-ot, a részteljesítés ki nem egyenlített ellenértéke így 153.304.470 Ft. Az önkormányzat ebbe a megalapozott követelésbe a hibás teljesítés miatt őt megillető árleszállítás összegének a vállalkozó követelésével azonos részét beszámíthatta. Az önkormányzat 172.923.137 Ft-ra tarthatott igényt, ami a fővállalkozó követelését meghaladta. Mindezért a felperes engedménnyel szerzett követelése alaptalan volt. A választott bíróság előtt folyt per felperesei az önkormányzat ellen újabb választott bírósági eljárást indítottak. A perben a felperes az engedménnyel szerzett 509.216.682 Ft-os követelését érvényesítette, majd a keresetét 23.334.275 Ft-ra leszállította. A választott bíróság a leszállított keresetnek helyt adott. Az ítéletének az önkormányzatot a felperes javára marasztaló rendelkezését azzal indokolta, hogy az önkormányzat az engedményezésről történt értesítését követően fizetett meg az engedményező Rt-nek 30.417.844 Ft-ot. A Ptk. 328. § (4) bekezdése értelmében azonban joghatályosan már csak az engedményesnek, a felperesnek teljesíthetett volna. Mivel nem az engedményes felperesnek fizetett, vele szemben a tartozása fennmaradt, ezért a 30.417.843 Ft általános forgalmi adóval és engedményezett 1.000.000 Ft-tal csökkentett részt 23.334.275 Ft-ot a felperesnek köteles megfizetni. A korábbi választott bírósági ítélet anyagi jogereje a felperesnek erre a követelésére nem terjedt ki.

A felperes keresetében 429.714.265 Ft kártérítés és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az Önkormányzat alperest. A keresetét elsődlegesen a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére, másodlagosan a Ptk. 6. §-ára alapította. A követelése az engedményezéssel szerzett 509.216.682 Ft-os követelésének az alperes által még ki nem egyenlített része volt. Azzal érvelt, hogy az alperes önkormányzat az orvostechikai berendezések átvételére vonatkozó teljesítés és az ellenértékükre vonatkozó tartozáselismerésekkel a jóhiszeműség és a tisztesség követelményébe ütköző magatartást tanúsított; olyan látszatot keltett, hogy az engedménnyel szerzett követelését teljesíteni fogja, a vállalkozási díjkövetelését ezért nem érvényesítette a fővállalkozó Rt-vel szemben, amely az

engedményezés idejéig még fizetőképes volt. Meg volt a lehetősége a vállalkozási díj követelése biztosításának is, amit azért nem tett meg, mert bízott abban, hogy az önkormányzat teljesíteni fog. Az alperes önkormányzat szóban lévő cselekedete kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes magatartás Ha a (Ptk. 339. § (1) bekezdésén alapuló) kártérítési felelősség nem lenne megállapítható, úgy a tartozáselismerés legalábbis olyan utolsó magatartás, amiért az önkormányzat helytállni tartozik.

Az alperes - akinek a személyében a per során változás történt - a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az alperest 128.914.000 Ft és annak 2003. szeptember 30-tól járó kamatai megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletét a következőkkel indokolta:

A Ptk. 242. § (1) bekezdése értelmében a tartozáselismerés csak a bizonyítási terhet fordítja meg. A tartozáselismerő nyilatkozatot tevő fél bizonyíthatja, hogy a tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. Az önkormányzat az alperes jogelődje (továbbiakban alperes) csak a törvény adta jogával élt, amikor a választott bírósági eljárásban védekezett, beszámítási kifogást terjesztett elő, ezért a vállalkozási szerződés alapján történt igényérvényesítés vele szemben sikertelen volt. A tartozáselismerés nem jelentette eleve azt, hogy az alperes semmiféle szerződésszegésből eredő igényt sem fog érvényesíteni a jövőben. Mindezt a tartozáselismerés és a választott bírósági eljárásban a keresettel szemben való védekezés nem minősül jogellenes magatartásnak, az alperes így a felperes káráért a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján nem tehető felelőssé. Az alperes felelőssége azonban megállapítható volt a Ptk. 6. §-a alapján a felperes kárának 30 %-áért. E vonatkozásban kifejtette:

„A megbízható adósnak minősülő önkormányzat az üzleti gyakorlattól eltérő szándékos tartozáselismeréssel, továbbá az ezt követően tanúsított szintén szándékos magatartással ösztönző hatást gyakorolt a felperesre aki ennek hatására kötötte meg az engedményezési szerződést és ezért - önhibáján kívül - sem gondoskodott további biztosítékról, illetve a rendelkezésére álló óvadékból eredő jogait sem gyakorolta. Mindez pedig a tartozáselismerésnek az alperesi jogelőd általi engedményes vitatása eredményeként odavezetett, hogy - a fővállalkozó felszámolására is tekintettel - a felperes más módon sem tudott hozzájutni a követeléséhez, így kára keletkezett". A felperes kárát azonban nem kizárólag az alperes utaló magatartása okozta, hanem nagyobb részt az engedményező jogellenes magatartása is oka volt annak. Az engedményező ugyanis nem tájékoztatta a felperest, hogy az orvostechnikai eszközök egy részét a szállító visszavette így „az engedményezés kiüresedett". A felperes az engedménnyel szerzett követelésekből meg nem térült 429.714.265 Ft 30 %-ára tarthat

kártérítés címén igényt.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő. Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérték; a felperes akként, hogy a másodfokú bíróság az alperest a kereset szerint marasztalja, az alperest akként, hogy a keresetet a másodfokú bíróság teljes egészében utasítsa el.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta s a keresetet teljes egészében elutasította. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállást kiegészítette azzal, hogy az engedményezési szerződés 5. pontjában a szerződő felek kikötötték: Rt. eredeti fizetési kötelezettsége teljes összegben mindaddig fennmarad, amíg az Önkormányzat az Rt. felé nem tett eleget az ebből az engedményezési szerződésből származó fizetési kötelezettségének. Az elsőfokú ítélet indokaival annyiban egyetértett, hogy az alperest a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján kártérítési felelősség nem terheli. Az elsőfokú bíróság utaló magatartásért való felelősségre vonatkozó jogi álláspontját azonban tévesnek tartotta. A jogerős ítélet indokolása szerint a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésén és a Ptk. 6. §-án alapuló felelősségnek ugyanaz a magatartás nem lehet a ténybeli alapja. A Ptk. 339. § (1) bekezdése esetén a jogellenes magatartás okozta a kár a Ptk. 6. §-a esetén a károsult saját magatartásának következménye; az utaló magatartásért felelős személy cselekménye csupán indító oka a károsult saját kárt eredményező magatartásának. Adott esetben a felperes kárának oka saját magatartása, ez pedig kizárja a Ptk. 339. § (1) bekezdésének alkalmazhatóságát. „Azok a magatartások, amelyek a károsulti elhatározást okozták nem a Ptk. 339. §-a, hanem a Ptk. 6. §-a körében értékelhetők csak”. Az utaló magatartás nem károkozó célzatú, de más jóhiszemű személyt alapos okkal indít olyan magatartásra, amelyből őt önhibáján kívül károsodás éri. A felperes állítása szerint az alperes tartozáselismerése indította az engedményezési szerződés megkötésére, aminek azonban utaló magatartásért való felelősséget kiváltó hatása nincs, a felperes ugyanis nem teljesítési, hanem biztosítéki célú engedményezési szerződést kötött, így az engedményező fővállalkozóval szemben a vállalkozási díjkövetelését az engedményezéssel szerzett követelése mellett továbbra is érvényesíthette volna. Az engedményező fővállalkozó elleni vállalkozási díj követelés érvényesítésének elmulasztása önhibájának minősül, ami az utaló magatartásért való felelősség megállapíthatóságát kizárja. A felperes önhibáját az elsőfokú bíróság lényegében megállapította, annak következményeit azonban nem megfelelően értékelte. A felperes igazgatótanácsának elnöke tanúvallomásában azt adta elő, hogy az engedményezési szerződés megkötésekor tudott az engedményezett követelés bizonytalanságáról. A felperes képviselőjére ugyancsak jogosult pedig azt vallotta,

hogy a vállalkozási díj követelésüket más módon azért nem biztosították, mert a céljuk a fővállalkozó cég minden módon való támogatása, a csódtól való megmentése volt. A fővállalkozó céggel igen szoros volt a gazdasági kapcsolatuk. Tudomásuk volt a sorozatos szerződésmódosításokról is. Tudtak az orvosi műszerek visszaszállításáról is. A felperes mindebből következően saját kockázatára cselekedett, amikor a vállalkozási díj követelését kizárólag az engedményezett követelés érvényesítésénél kívánta kielégíteni. Mivel a felperes nem kellő gondossággal járt el, önhiba terheli, ami az utaló magatartást tanúsító személlyel szembeni kártérítési igény érvényesítését teljes mértékben kizárta.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. A követelését a keresetlevelében megjelölt mindkét jogcímen fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet anyagi és eljárásjogi jogszabályokat sért. Hangsúlyozta, hogy a másodfokú ítélet iratellenesen tartalmazza: az elsőfokú bíróság az önhiba fennálltát megállapította. Az elsőfokú ítélet indokolásában ugyanis az áll, hogy önhibáján kívül nem gondoskodott további biztosítékról. Az elsőfokú bíróság tehát nem állapított meg önhibát. A választott bírósági ítéletek azt mondták ki, hogy teljesítési és nem biztosítéki célú engedményezés történt. A másodfokú bíróság tévesen minősítette az engedményezést biztosítéki célúnak.

Iratellenesen idézte a másodfokú ítélet indokolása tanúvallomást is. Ugyanis nem azt vallotta, hogy a követelés fennállásának bizonytalanságáról tudott, hanem hogy a behajthatóvá válása idején bizonytalanságáról volt tudomása. Hangsúlyozta, hogy az alperes szándékosan tett tartozáselismerő nyilatkozatokat, bár nem károkozó célzattal. A szóban lévő cselekedetével mégis kárt okozott. A kárhoz vezető okfolyamat okindítója az alperes magatartása volt, ezért a közvetett károk is beszámíthatók az alperesnek. Tévesnek tartotta a másodfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy ugyanaz a magatartás nem valósíthat meg a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésén és a Ptk. 6. §-án alapuló kártérítési lehetőséget. Az volt az álláspontja, hogy a befogadott engedményezett követelés jogalapját az engedménnyessel szemben az értesítést követően az adós nem vitathatja, csak az eredeti hitelezőjével, az engedményezővel szemben léphet fel igénnyel. A választott bíróság ezért vele szemben tévesen adott helyt az alperes beszámítási kifogásának. Eljárásjogi szabályt pedig azért sért a jogerős ítélet, mert a hatályon kívül helyező végzéshez fűződő kötőerőt hagyja figyelmen kívül. A korábbi elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzés indokolásában kifejtett jogi álláspont a Pp. 227. § (1) bekezdése értelmében szerinti a megismételt eljárásban ítéletet hozó másodfokú bírói tanácsot is kötötte. A hatályon kívül helyező végzés pedig megállapította a tartozáselismeréseket és az

engedményezési szerződés közötti okozati összefüggést.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult. Előadta, hogy a felperes tudta csak állami támogatásból képes teljesíteni, az állami támogatás odaítélése pedig bizonytalan. A felperesnek módja lett volna a követelését a fővállalkozóval szemben is érvényesíteni, ezért a lehetőséget az engedményezés nem zárta ki. A fővállalkozóval szembeni igényérvényesítés elmulasztása önhibának minősül. Az engedményezés miatt nem vesztette el azt a jogát, hogy a hibás teljesítésből illetve a részleges nem teljesítésből eredő igényeit az engedményes felperessel szemben is érvényesíthesse a választott bírósági eljárásban. Ezt a magatartását nem lehet jogellenesnek tekinteni.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése a jogerős ítélet felülvizsgálatát csak jogszabálysértés esetén teszi lehetővé. A jogerős ítélet nem jogszabálysértő. Alaptalan a felperesnek az az eljárási jogi jogszabálysértésre való hivatkozása, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 227. § (1) bekezdésébe ütköző módon helyezkedett más jogi álláspontra, mint amilyen jogi álláspontot az ügy érdemét illetően a korábbi elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzésének indokolásában - más összetételű tanácsban eljárva - elfoglalt. A Pp. 227. § (1) bekezdése úgy szól, hogy „amennyiben a törvény másként nem rendelkezik a bíróság a saját határozatához abban a perben, amelyben hozta kötve van, mégpedig a határozat kihirdetésétől kezdve, ha pedig a határozat kihirdetve nem volt, annak közlésétől kezdve”. Ez a Pp. 227. § (1) bekezdésében szabályozott un. egyszerű kötőerő csupán annyit jelent, hogy a határozatot hozó bíróság a határozatától nem térhet el; azt a törvényben meghatározott kivételektől eltekintve nem helyezheti hatályon kívül és nem módosíthatja. A hatályon kívül helyező végzés tehát a másodfokú bíróságot annyiban kötötte, hogy az eljárásnak abban a szakaszában a hatályon kívül helyező végzés helyett a kötőerő beálltát követően már határozatot nem hozhatott. A végzés indokolásában a per érdemi eldöntésére vonatkozó utalások az elsőfokú bíróságot sem kötötték; az elsőfokú bíróság ettől eltérő jogi álláspontot is elfoglalhatott; a végzés indokolásának követése csak annyiban volt számára kötelező, hogy a további bizonyítás lefolytatására vonatkozó utasításokat teljesítenie kellett. A másodfokú bíróság is a megismételt eljárásban a korábbi végzésének indokolásából kikövetkeztethető anyagi jogi álláspontjától függetlenül dönthetett ennek az egyszerű kötőerő nem volt akadálya. A másodfokú bíróság döntése az anyagi jogszabályoknak is megfelel. Helyes az eljáró bíróságok jogi álláspontja miszerint teljesítés mellett a tartozás elismerést is tartalmazó jegyzőkönyvnek aláírása nem minősül kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes

magatartásnak, már csak azért sem mert ezeknek a nyilatkozatoknak a címzettje nem is a felperes volt. A felperes a keresetét két jogcímre alapította, ami csak úgy értelmezhető, hogy ha a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésén alapuló deliktuális felelősség feltételei nem lennének meg, az alperes magatartását a bíróság a Ptk. 6. §-án alapuló kártérítési felelősséget kiváltó utaló magatartásként értékelje. Okszerűen fejtette ki ezért a másodfokú bíróság, hogy az alperes magatartása mindkét felelősségi alakzat feltételeit nem valósíthatta meg, ha az alperes magatartása a jogellenes tiltott magatartásnak minősíthető szintet nem éri el, úgy legfeljebb utaló magatartásért tehető felelőssé. A felperes ezért alaptalanul kifogásolta a két felelősségi alakzat összeegyeztethetőségével kapcsolatos okfejtését a jogerős ítéletnek. A Kúria egyetértve a jogerős ítélet indokaival ugyancsak nem látta megvalósultnak az utaló magatartásért való felelősség feltételeit sem. Ahhoz, hogy az alperes szóban lévő magatartása utaló magatartásnak legyen minősíthető, annak megállapíthatóságára is szükség lett volna, hogy az alperesnek számolnia kellett azzal: a magatartásának hatására más „az érdekhelyzetét” megváltoztatja és ha később a magatartásával ellentétesen cselekszik a magatartására építő személyt kár érheti. Az alperes a tartozáselismerő nyilatkozatának megtételekor nem láthatta előre, hogy a felperes az elismert követelést majd engedménnyel megszerzi és az engedményezéskor még fizetőképességnek tartott fővállalkozójával szemben a vállalkozási díj követelését emiatt nem érvényesítheti. Az alperes magatartása ezért kártérítési felelősséggel járó utaló magatartásnak nem tekinthető, de a magatartása valamint a felperes kára között a kártérítési felelősség szempontjából releváns okozati összefüggés sem lenne megállapítható. A felperes annyiban megalapozottan tartotta tévesnek a másodfokú bíróság jogi álláspontját, hogy biztosítéki célú és nem teljesítési célú engedményezés történt. Biztosítéki célú az engedményezés az esetben lehetett volna, ha az engedményezett követelés a biztosított követelés nem teljesítése esetén vált volna érvényesíthetővé. Adott esetben azonban az engedményezett követelés nyomban érvényesíthetővé vált s arról a kötelezett alperes értesítése is megtörtént. Az engedményezési szerződés 5. pontjában foglalt az a kikötés miszerint a felperes vállalkozási díj követelése is fennmarad mindaddig amíg az engedményezett követelésért való kezességvállalásként értékelhető. Ennek ellenére helyesen jutott a másodfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperest önhiba is terheli amit utaló magatartás megállapíthatósága esetén is kizárná az alperes felelősségét. A felperes tudta, hogy az alperes saját tartozását az engedményezett követelést nem képes teljesíteni, az pedig kétséges, hogy az állami támogatást mikor kapja meg. Ha a fővállalkozó az engedményezési szerződés megkötésének időpontjában fizetőképességű volt a vállalkozási díjkövetelést gazdaságilag értelmetlen volt felváltani a behajthatóságának idejét tekintve bizonytalan engedményezett követeléssel. A felperes indokolatlan

kockázatvállalása önhibának minősül. Ha pedig a felperes vállalkozási díjkövetelése már az engedményezési szerződés megkötésekor is behajthatatlan volt a kárt akkor is elszenvedte volna, ha az engedményező szerződést - amelyre a tartozáselismerés indította - nem köti meg. Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében alappal hivatkozott arra, hogy a választott bírósági eljárásban a fővállalkozó felperesre engedményezett követelésével szemben a fővállalkozási szerződésből eredő jogait gyakorolta és az alapos beszámítási kifogása közömbösítheti a szerződésen alapuló engedményezett követelést. A Ptk. 329. § (3) bekezdése értelmében a kötelezett az engedménnyessel szemben az engedményezésről való értesítését követően is mindvégig felhozhatja azokat a kifogásokat, amelyek az engedményezővel szemben megillették. A felperes ezért tévesen hivatkozott arra, hogy az engedményezés „befogadása” után az engedménnyessel szemben a kifogás nem érvényíthető. Minthogy az utaló magatartásért való felelősség feltételei nem álltak fenn, nincs jelentősége annak, hogy a másodfokú bíróság tanúvallomást úgy értékelte, hogy vagy a követelés is bizonytalan volt s nem csak a behajtásának időpontja.

A Kúria mindezt a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperes felülvizsgálati perköltségét is.

Budapest, 2014. március 26.

Dr. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke Dr. Szűcs József s.k. előadó
bíró Dr. Demény Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

